

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. G., narozený X, státní příslušnost X, t.č. bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 24.3.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2021 č.j. OAM-8/LE-BA02-VL16-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 24.3.2021 předanou k poštovní přepravě dne 7.4.2021 a soudu doručenou dne 9.4.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2021 č.j. OAM-8/LE-BA02-VL16-2021, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. **Žalobce v žalobě** mimo jiné uvedl, že žalovaný je při aplikaci ustanovení zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Těmito zásadami jsou především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu a povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Podle prvně uvedené zásady každý správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. To mj. implikuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, o jehož právech a povinnostech se rozhoduje. Shromážděné podklady pro rozhodnutí sice může správní orgán hodnotit podle vlastního uvážení, je však povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Veškeré skutečnosti a úvahy, které vedly k vydání správního rozhodnutí, je pak žalovaný povinen ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu uvést do napadeného rozhodnutí. Žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) žije již 10 let. Z X odcestoval, aby mohl vydělávat peníze na léčbu své matky. Na Ukrajině není práce, část země je ustrnulá v zamrzlém ozbrojeném konfliktu, který má dlouhodobě negativní vliv na stát jako celek; chybí peníze ve zdravotnictví, země zmítá vysoká míra korupce, negativní dopady na život obyvatel a do jejich práv jsou stále velmi intenzivní; zdravotní péče je velmi nákladná a matka žalobce je závislá na penězích, které jí žalobce posílá, aby se mohla léčit. Pokud by byl žalobce nucen se vrátit na území své vlasti, nemohl by již finančně přispívat své nemocné matce. Žalobce se tedy domníval, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Také nesouhlasil s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a považoval proto napadené rozhodnutí za nezákonné a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 22.3.2021 č.j. OAM-8/LE-BA02-VL16-2021** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 23.1.2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 11.2.2021 žalobce poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že se narodil X ve vesnici X v X okrese v Ivano-Frankovské oblasti, na Ukrajině, a to za tehdejšího SSSR. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, má ukrajinskou národnost a je schopen se dorozumět v českém, ruském a ukrajinském jazyce. Potvrdil, že žádné politické přesvědčení nemá a že nebyl politicky aktivní. Z hlediska náboženského vyznání se hlásí k pravoslavnému křesťanství. Jako místo posledního trvalého bydliště ve vlasti uvedl adresu: X, v X okres, Ivano-Frankovská oblast. Ke své osobě žalobce řekl, že je svobodný a bezdětný. Z Ukrajiny přicestoval na území ČR již na jaře roku 2010, dle něj mikrobusem přes Polsko, a to na české pracovní vízum. Doposud v žádném státě Evropské unie (dále jen **EU**) nepobýval a doposud nedisponoval žádným vízem. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádá po druhé. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce prohlásil, že je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení. K odůvodnění své žádosti řekl, že na Ukrajině není práce, a že je tam válka. Také potvrdil, že stejné důvody uvedl v rámci předchozího řízení k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 4.1.2019 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán vydal dne 15.3.2019 pod č.j. OAM-3/LE-LE05-VL16-2019 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 19.3.2019. Proti tomuto správnímu rozhodnutí podal dne 3.4.2019 žalobce žalobu k příslušnému krajskému soudu, který ji svým rozsudkem ze dne 26.8.2019 č.j. 62 Az 1/2019 zamítl; rozsudek nabyt právní moci dne 19.9.2019. Žalobce podal dne 30.9.2020 proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen NSS), který ji svým usnesením ze dne 19.2.2020 č.j. 2 Azs 278/2019-30 odmítl pro nepřijatelnost; usnesení NSS nabylo právní moci dne 21.2.2020.

Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti ze dne 4.1.2019 označil za důvod podání žádosti ekonomické důvody, že na Ukrajině nemá práci, žádnou životní perspektivu, že tam má už jen matku a snahu o legalizaci dalšího pobytu na území ČR, kde pobýval a pracoval. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu konstatoval na základě jeho tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje. Dále správní orgán konstatoval, že snaha žalobce o legalizaci jeho dalšího pobytu v ČR podložená tvrzením, že na Ukrajině není práce a nikoho tam nemá, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Neshledal pak v jeho případě ani přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany jmenovanému. Správní orgán připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, ať už co do obecné bezpečnostní situace na Ukrajině, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci dne 21.2.2020.

Po posouzení důvodů žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci dalšího pobytu na území ČR za účelem práce. Žalovaný dále uvedl, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od 19.3.2019, případně od doby ukončení řízení na příslušném soudu dne 21.2.2020, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, která by svědčila o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. ČR naopak dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považuje v současné době Ukrajinu za tzv. bezpečnou zemi původu. Závěrem žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou, proto dle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.4.2021** popřel oprávněnost podané žaloby a uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim

relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno - dle žalovaného tedy přijaté rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu odpovídá zjištěnému stavu věci a je zákonné. Žalovaný setrval na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobce, i zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované posouzení. V podrobnostech odkázal na vydané správní rozhodnutí, s nímž se plně ztotožňuje. Také citoval, že „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.*“ (z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5.8.2014 č.j. 1 Az 22/2014-33). Dále také odkázal na stranu 3 napadeného správního rozhodnutí, kde správní orgán pečlivě vyhodnotil důvody uvedené u aktuálně podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 písm. a) i b) zákona o azylu. Účelem udělení mezinárodní ochrany není řešení finanční situace žalobce a hrazení zdravotní péče pro jeho matku. Správní orgán tuto žádost považuje za naprosto účelovou. Výše uvedené důvody vedou žalovaného k přesvědčení, že žalobce se snaží na území ČR legalizovat svůj pobyt, jak vyplynulo z tvrzení: „Není na Ukrajině práce. Máme tam válku“. Správní orgán v první řadě konstatoval, že výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, což znamená, že pro jiné pobyt nelze udělit. Azyl je zcela výjimečným institutem, jehož účelem rozhodně není řešení situace osob, které jsou zasaženy nepříznivou ekonomickou situací ve své zemi nebo kterým se nedaří nalézt si ve své vlasti zaměstnání. Uvedená situace není důvodná ani z hlediska možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu. Správní orgán připustil, že možnosti uplatnění na trhu práce jsou v ČR v porovnání s Ukrajinou zřejmě rozsáhlejší, avšak tato skutečnost nemůže být bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Dále správní orgán rovněž uvedl, že žalobce je dospělým, svéprávným jedincem, který nedoložil, že by jeho pracovní způsobilost byla jakýmkoliv způsobem omezena. V případě, že by měl zájem pracovat na území ČR, odkázal jej správní orgán na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), jehož prostřednictvím si žalobce může zajistit na území ČR legální pobyt a následně i povolení k výdělečné činnosti. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.3.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.4.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.3.2021 žalobci předáno dne 23.3.2021.
6. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou

nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
9. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. V úvodu lze konstatovat, že podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
12. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Jak uvedl NSS ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v*

předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“

13. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a azylového řízení soud má za to, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci dalšího pobytu na území ČR za účelem práce. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že snaha žalobce o legalizaci jeho dalšího pobytu v ČR podložená tvrzením, že na Ukrajině není práce a nikoho tam nemá, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Účelem udělení mezinárodní ochrany není řešení finanční situace žalobce a hrazení zdravotní péče pro jeho matku. Tyto důvody vedou k přesvědčení, že žalobce se snaží na území ČR legalizovat svůj pobyt.
14. Zdejší soud dále konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, odjel ze své vlasti již před 10 lety, přičemž o azyl nyní žádal již podruhé v pořadí (poprvé žádal dne 4.1.2019), a to po mnohaletém pobytu v ČR a po ukončení jeho pobytového oprávnění. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005 sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016 sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005 sp.zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
15. Krajský soud tedy neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, napadené rozhodnutí žalovaného odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není

důvod se odchýlit. Žalovaný se správně zabýval primárně tím, zda žalobce uvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, resp. zda takové nové skutečnosti vyšly najevo jiným způsobem. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která žalobce uváděl. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.

16. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I.**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. listopadu 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně